

ПЕРЕДМОВА

Займатися диригуванням у вищому навчальному закладі не достатньо для того, аби стати кваліфікованим фахівцем. Особистість диригента-хормейстера формується в процесі практики роботи із власним аматорським хоровим колективом чи ансамблем. Техніка, у вигляді певних вмінь та навичок, в поєднанні зі знаннями, отриманими на заняттях у класі диригування та під час вивчення дисциплін, тісно пов'язаних із названим курсом та педагогічною практикою, складають ту основу, без якої неможливе виховання диригента-хормейстера, як професійного виконавця, музиканта-інтерпретатора.

Для успішної діяльності у виконавському мистецтві кожен музикант, а особливо керівник колективу виконавців, неодмінно повинен виховувати в собі певні якості. Окрім того, що диригент має бути освіченою, чуйною людиною, педагогом та психологом, чудово розумітися на будові, функціях диригентського апарату та його призначенні, чітко розуміти колосальне значення усіх складових його частин та вміло ними користуватися. Він має бути наділений диригентською волею, щоб зуміти повести за собою виконавський колектив будь-якого рівня. Необхідно мати такий багаж знань, вмінь та навичок, підкріплених особистісними якостями, який допоможе викликати довіру у кожного учасника колективу, здобути авторитет, аби в артистів ні на мить не виникло сумнівів у цілковитому професіоналізмі керівника. Диригент повинен завжди мати чітку ціль, знати «що» робити для її досягнення та, головне, «як!» це зробити, «як» досягнути того чи іншого нюансу, «як» втілити той чи інший образ і т.д.

Замало бачити і знати диригентські та виконавські труднощі, необхідно їх вивчити, осмислити та спроектувати чіткий план того «як» їх подолати. Диригент повинен постійно розвивати власне професійне мислення, ладове відчуття в залежності від фактури обраного твору; вміти досягнути будь-яку музичну форму, майстерно користуватися звуковим об'ємом та виховувати такі вміння у артистів власного колективу. Крім того, диригентові необхідно бездоганно володіти «показом» того чи іншого елемента виконання, для цього він повинен блискуче володіти власним голосовим апаратом та певною вокальною технікою.

В даній роботі представлено той матеріал, який дає «старт» для опанування настільки складної професії, як диригент, хормейстер. У посібнику зібрано дослідження відомих діячів диригентського мистецтва, серед яких особливе місце займає відомий український хоровий диригент-виконавець, педагог-вихователь, новатор, теоретик хорового мистецтва, заслужений діяч мистецтв, засновник Одеської хорової школи – К. К. Пігров.

проф А. П. Серебрі